

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. junija 1892.

Leto XXII.

Čuváj srcá.

Ležala v hiši bolna mati,
 Ob njej je plakal nje otrók:
 Saj samemu bo zdaj ostati,
 Če mater k sebi vzame Bog.

In mati vele roke skléne,
 Zalije sólza jej okó,
 Iz srca želje pa iskréne
 Poslednje splavajo v nebó.

„Še dolgo rada bi živela,
 Prečula dneve in noči —
 Za sinka vse bi pretrpela,
 Da kdáj učaka lepše dni.

Za dete prosim Tvoje volje,
 Ko stopam zdaj pred sodnji stól:
 Življenje mu nakloni bolje,
 Preženi skrb mu vso in ból!“

Umrla mati . . . Dete sámó
 Ostalo vrhu je zemljé,
 Ko mater drago v mrzlo jamo
 Zagreblji trdi so ljudjé.

In žalost mu srcé objela:
 „Kdo živel bo odslej skrbán
 Takó, ko mati je živela,
 Čuječ nad mano noč in dan?“ . .

Nihčè? . . . O pač: Duh večni plava
 Nad vsakim kot čuváj sreá,
 Komúr življenja pot je prava
 In z grehom ne jezí Bogá!

Modést.

